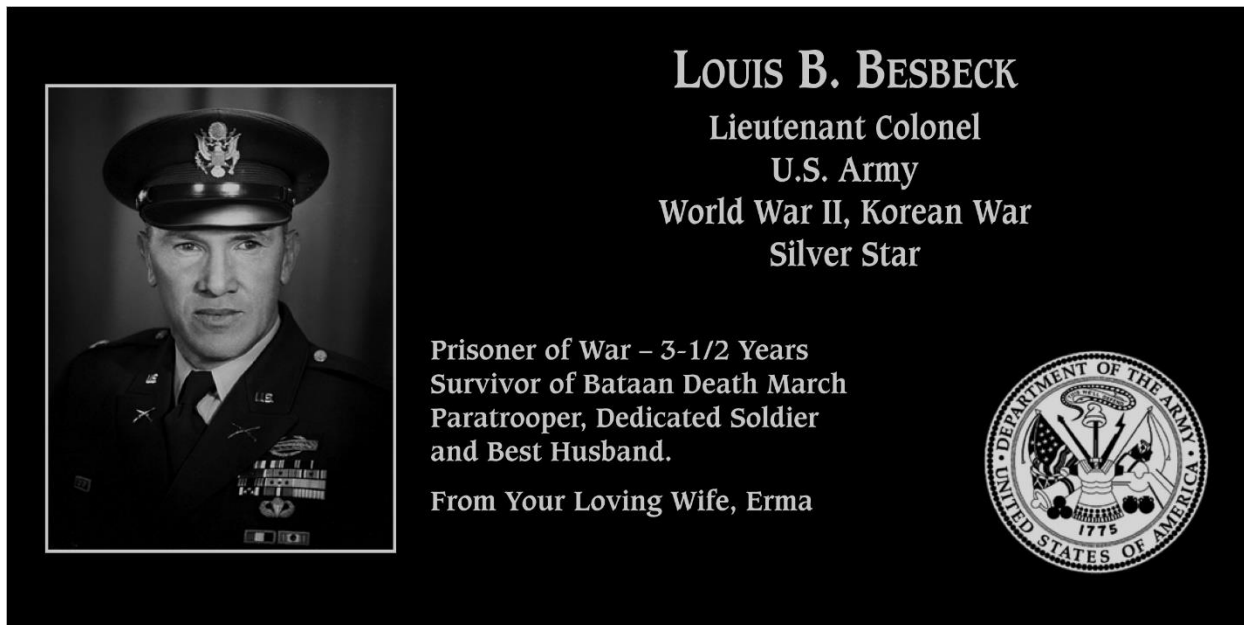

סא"ל לואיס בסבק (Besbeck) ו"סיירי הפיליפינים", 1907-1987

אל"מ (מילי) ד"ר בני מיכלסון

לואיס בנג'מין נולד לפאני ותיאודור בסבק, בשנת 1907 בלוס אנג'לס. במסגרת לימודיו האקדמאיים, התנדב למסלול ההכשרה האוניברסיטאי של קציני המילואים (RTOC) והוסמך כקצין חי"ר בשנת 1929.

קצין מבצעים בגדוד של "סיירי הפיליפינים"

עם ההכרזה על גיוס חובה חלקי בצבא ארה"ב בשלהי 1940, נקרא גם סגן בסבק לשירות פעיל ולאחר סדרת אימונים וריענון בביה"ס לחי"ר בראשית שנת 1941 נשלח, בשלהי חודש יולי, ל"פורט מקינלי" באי לוזון שבפיליפינים, ארבעה חודשים לפני המתקפה היפנית וכניסתה של ארה"ב למלחמת העולם השנייה. ארבע שנים וחודשיים עברו עד אשר שב למולדתו.

7,000 איי הפיליפינים עברו לשלטון אמריקני ב-1898, עת כבשה אותם ארה"ב מידי הספרדים. למקרה של פלישה יפנית לפיליפינים הוכנה "תוכנית כתום". על פי תכנית זו היה על הכוחות המגינים לנהל קרב נסיגה עד לפינויים באמצעות כוחות צי אמריקניים שאמורים היו לבוא מהוואי.

ב-1935 החליט הקונגרס האמריקני להעניק עצמאות לפיליפינים עד 1946. בתקופת המעבר, עד לעצמאות, אמורה הייתה ארה"ב לסייע בהקמת מוסדות שלטון וצבא. את מלאכת הבנייה של הצבא הפיליפיני הטיל נשיא ארה"ב פרנקלין רוזוולט על דגלס מקארטור, שסיים אז כהונה של רמטכ"ל צבא ארה"ב. מקארטור עבר לפיליפינים וגיבש תוכנית עשור לבניין הצבא. תוכניתו כללה הקמת דיוויזיה

סדירה בת כ־ 10,000 חיילים ו־10 דיוויזיות מילואים ובהן בסך הכול כ־400 אלף חיילים. כמו כן תכנן להקים צי וחיל אוויר קטנים¹.

בעקבות השתלטותה של יפן על מושבותיה של צרפת בהודו-סין (באישורה של ממשלת וישי הפרו־נאצית) בחודש יולי 1941 - הקים צבא ארה"ב את פיקוד המזרח הרחוק. מפקדת הפיקוד הייתה במנילה, בירת הפיליפינים, ובראשו הוצב גנרל מקארתור. בעקבות המינוי הוא קודם לדרגת לוטננט־גנרל (3 כוכבים). מקארתור הצליח לשכנע את רמטכ"ל צבא ארה"ב, גנרל ג'ורג' מרשל, כי במשאבים נאותים ניתן להגן על כל הפיליפינים. הוא טען שיש לו די חי"ר, דחה את ההצעה לקבל את דיוויזיה 41 של המשמר הלאומי האמריקני בנימוק שכבר יש לו עוצבה כזאת, **שכינויה היה "סיירי הפיליפינים"** וביקש בדחיפות כוחות אוויר, ארטילריה ושריון.

בחודשים שלאחר מכן היו הפיליפינים בראש סדר העדיפויות לקבלת תגבורות מהצבא: כל בקשה של מקארתור נענתה מיד, והמגבלה היחידה הייתה נפח הספינות הזמינות למשלוח אמצעי הלחימה. במסגרת זו הגיע גם סגן לואיס בסבק לפיליפינים.²

"פורט מקינלי" היה הבסיס העיקרי של דיביזיית "סיירי הפיליפינים". דיביזיה זו הוקמה בשנת 1922 וסיימה את אימון ההקמה בתרגיל דיביזיוני בשנת 1925. הייתה זו דיביזיה סדירה בצבא ארה"ב מאויישת בקצינים אמריקאים, נגדים וחיילי-קבע פיליפינים. היו אלו חיילים שחתמו לשרת בצבא ארה"ב בין חצי שנה ל-20 שנים וכיוון שהביקוש לשרת ב"סיירי הפיליפינים" בשל השכר והתנאים, היה תמיד גדול מהדרישה (והתקנים), ניתן היה למיין את המתנדבים לשירות ולבחור מתוכם את הטובים ביותר. בהיותם חיילי ונגדי צבא-קבע הם עברו הכשרה ואימונים מסודרים כולל קורסים נוספים של נשק מסייע, סיור, לוגיסטיקה ועוד. החיילים בני המקום, הפיליפינים היו מנוסים, מוכשרים ובעלי רוח-לחימה רמה.

חיילי "סיירי הפיליפינים" מתפעלים מקלע "ויקרס" 0303.

¹בני מיכלסון, גנרל מקארתור – מיתוס מול מציאות, מערכות 453, פברואר 2014.
² מיכלסון, שם, שם.

מקארתור קבע שבנייתו של צבא הפיליפינים בן 11 הדיוויזיות תחל ב־1 בספטמבר 1941. בשלושת החודשים שלאחר מכן עסקו אנשי הצבא האמריקנים בפיליפינים, בהם סגן בסבק אשר בשל הותק שלו והגידול המהיר של הצבא קיבל דרגת סרן, בעיקר במשימות של בניין הכוח. אלה כללו גיוס החיילים, אימונם וציודם. באותה העת זרמה מארה"ב אספקה רבה. בתחילת דצמבר 1941 מנה הכוח הצבאי בפיליפינים 11 דיוויזיות ובהן 120 אלף חיילים -מהם יותר מ־30 אלף אמריקנים. הפיקוד וכל התפקידים המקצועיים היו בידי האמריקנים. אולם רק שתי דיוויזיות פיליפיניות היו מאומנות ומצוידות כראוי. כל האחרות היו מצוידות בנשק מיושן ומאומנות באופן חלקי בלבד.

חיילי דיביזיית "סיירי הפיליפינים" קיבלו תגבור עם האישור לגייס לוחמים נוספים בפברואר 1941 על מנת להביא אותה לתקן מלחמתי מלא. ממועד זה נכנסו כל יחידות הדיביזיה וחייליה לסדרת אימונים אינטנסיבית (כמו התהליך שהתרחש באותה עת עם הדיביזיות הסדירות בארה"ב) ובמשך השנה השלימו אימון הפרט, הכתה, המחלקה והפלוגה. הם אף נבחנו בתרגילים גדודיים. אולם כאשר הורה מקארתור לגייס את כלל הצבא הפיליפיני נלקחו קצינים אמריקאים רבים מהדיביזיה על מנת לאמן את המגויסים החדשים ומרביתם אף הוצבו בתפקידי מפתח בעוצבות החדשות.³ בתהליך זה, עת גדל הצבא הפיליפיני פי עשרה, הוצב לואיס בסבק, שהחל בתפקיד מ"פ לתפקיד קצין המבצעים (Executive Officer) של גדוד 3 בחטי" חיי"ר 45 של "סיירי הפיליפינים".

חיילי "הסיירים".

³ Henri J. Pierce, the operations of company L, 45th Infantry (PS) on the Abucay hacienda line, Bataan, 15-25 January 1942, Advanced Infantry Officers course, Fort Benning, 1949-1950, p. 3.

הדיביזיה כללה 3 חטיבות, אגד ארטילרי בן 4 גדודים, גדי פרשים, גדי הנדסה, יחידת קשר ומערך לוגיסטי. חטיבות החי"ר היו: חטי' 31 עם קצינים וחיילים אמריקאים, חטי' 57 עם קצינים אמריקאים וחיילים פיליפינים וחטי' 45 גם היא עם קצינים אמריקאים וחיילים פיליפינים. שלושת החטיבות היו חטיבות סדירות בצבא ארה"ב מאומנות היטב ובכושר מבצעי.

גדוד חי"ר מס. 3 של חטיבה 45 בו הוצב סרן לואיס בסבק כקצין מבצעים, כמו גדודי החי"ר האחרים בחטיבה מנה 600 קצינים וחיילים. בהם 151 חיילים בפלוגה המסייעת ו- 139 חיילים בכל אחת משלושת פלוגות החי"ר K ; I ו-L. המג"ד, קצין המבצעים, קצין התחזוקה, המ"פים, ושני מ"מים היו אמריקאים וכן קציני מחר הרפואה (עם תאג"ד) שכלל שני קציני רפואה שהיו אף הם אמריקאים. הנגדים והחיילים כולם היו פיליפינים, כולם בוגרי תיכון ודיברו אנגלית שוטפת. נשקם האישי היה רובי "גראנד" M-1, אקדחי תופי 0.45, 18 מקלעים 0.3, מספר מקלעי "בראונינג" 0.5, 6 מרגמות 81 מ"מ ללא תחמושת. מדים, נעליים וציוד ברמה טובה.⁴

לואיס בסבק, בתפקיד קצין המבצעים, היה מס. 2 בגדוד (שילוב של סמג"ד וקמב"ץ בצה"ל) וממלא-מקום המפקד בהעדרו. תפקידו כלל, תיאום כל קציני המטה וריכוז עבודת המודיעין, המבצעים והתחזוקה של הגדוד. בעת ההיא היה בן 35 ותוך חודשים ספורים צריך היה להסתגל לזירה גיאוגרפית חדשה ושונה לגמרי מארה"ב ולמנטליות שונה מאד של החיילים ילידי הפיליפינים עליהם צריך היה לפקד.

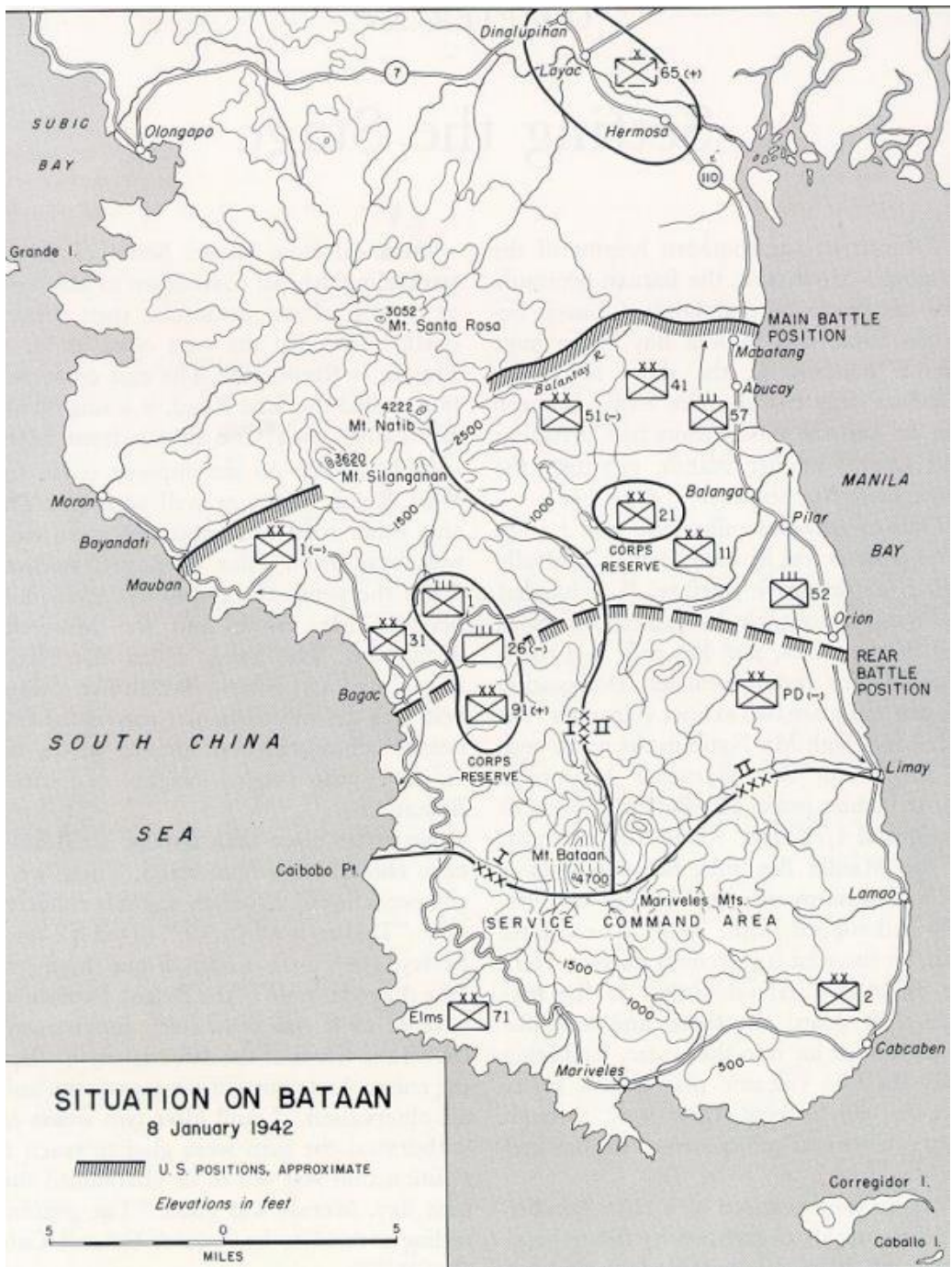
בעתודה ובהתקפת-נגד

"סיירי הפיליפינים", בהיותם העוצבה הסדירה היחידה של מקארתור הוחזקה בעתודה זירתית בכל שלב ההגנה על לוזון וגם לאחר נחיתת הכוח העיקרי היפני בפיליפינים.

36 שעות הספיקו למקארתור כדי להבין שקרסה כל תפיסת עולמו בנוגע ליכולת הלחימה של צבא הפיליפינים ובשעות הערב של ה- 23 בדצמבר הוא הנחה לעבור לתוכנית ההגנה הישנה "כתום". משמעות הפקודה הזאת הייתה שעל הכוחות המגינים בחופים לנתק מגע ולסגת לעבר חצי האי בטאן ולאי קורגיידור. אולם ההחלטה הקודמת - להגן על כל האיים בחופים - הביאה לפיזור המשאבים שלפי "תוכנית כתום" יועדו להגנת בטאן וקורגיידור ובאותו השלב כבר לא ניתן היה להשיב את הגלגל לאחור. התוצאה: ל-80 אלף החיילים שקובצו בבטאן הייתה אספקה ל-30 יום בלבד, בעוד שעל פי התוכנית המקורית צריך היה לאגור בבטאן אספקה לחצי שנה בעבור 43 אלף לוחמים. ואם לא די בכך, בבטאן

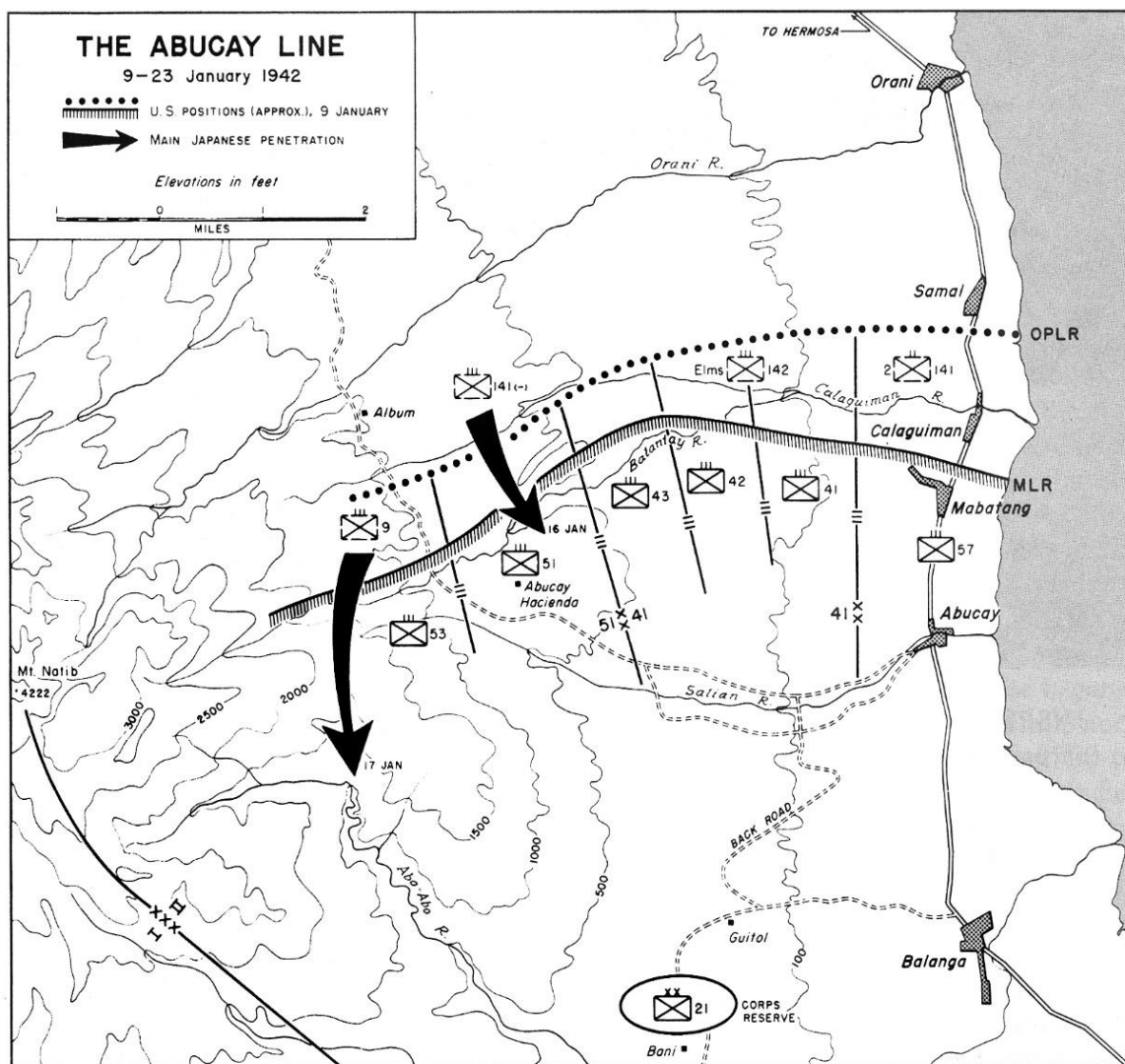
⁴ Louis B. Besbeck, The operations of the 3rd Battalion, 45th Infantry (Philippines Scouts) at the hacienda at Mt. Natib, Luzon, 15-25 January 1942, Advanced Infantry Officers course, Fort Benning, 1946-1947, p. 7.

התקבצו גם 30 אלף פליטים אזרחים שנמלטו מאימת היפנים. כך קרה שהכוחות שהגנו על באטאן, בהם חטי' 45, עסוקים היו יותר ויותר בחיפוש אחר מזון ככל שהמערכה התמשכה. חטיבה 45 ובמסגרתה גם גד' 3 נערכו להגנה מפני נחיתה יפנית מהים עד לנסיגת הכוחות לחצי האי בטאן. עם ההיערכות החדשה בבטאן, כוחות הדיביזיות הרגילות של הצבא הפיליפיני נערכו ככוחות החזקה להגנת בטאן ואילו חטיבות "סיירי הפיליפינים" הוקצו ככוח עתודה לשני הקורפוסים. כך, חטי' 45 הייתה לעתודה של הקורפוס ה-1 בפקודו של גנרל יונתן ווינרייט.

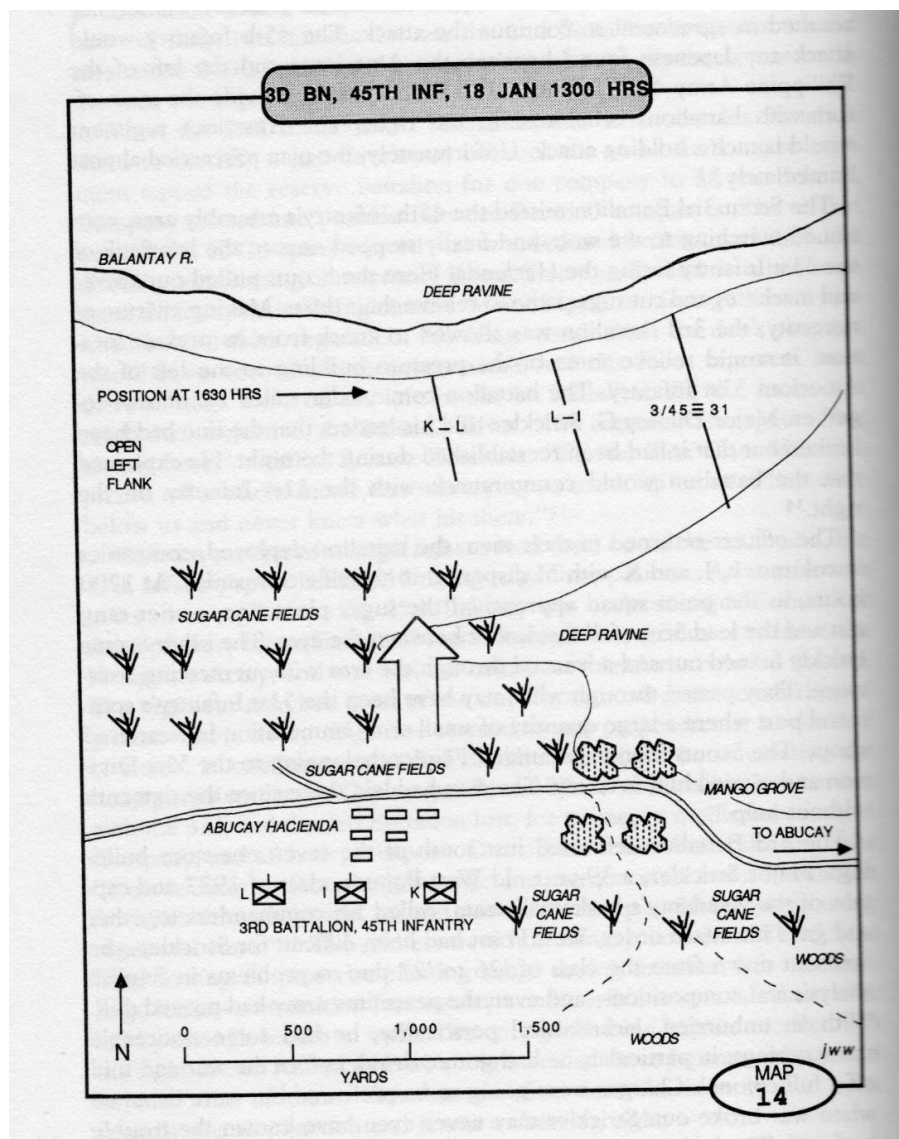
עד ה- 15 בינואר 1942 לא הוכנסה עדיין חטיבה 45 ללחימה, אולם ביום זה היא צוותה לנוע לגזרת הקורפוס ה-2 במטרה לתקוף כנגד הישגי היפנים שעמדו בפני גלילת אגפו של הקורפוס כולו. המצב בשטח היה שבריגדה 65 היפנית ב-9 בינואר החלה לתקוף באמצעות שתי חטיבות חי"ר במזרח באטאן, אל מול הקורפוס של וינרייט. החטיבה שתקפה לאורך כביש החוף נתקלה בחטיבה 57 מ"סיירי הפיליפינים" ונבלמה, ואילו החטיבה שאמורה הייתה לאגוף דרך מדרונות הר נאטיב נכנסה לגיוגל, הלכה לאיבוד וחזרה לאחר שלושה ימים בלא שנלחמה כלל.

ב-12 בינואר הטיל מפקד בריגדה 65, מיג'ור גנרל אקירה נארה, את החטיבה השלישית שלו למערכה בעקבות זו שנכשלה קודם לאורך ציר החוף, וזו השיגה התקדמות מועטה אולם יצרה לחץ רצוף בקרבות הראשונים האלה. נארה, החל לאסוף מודיעין קרבי, חידש את המתקפה שלו ב-13 בחודש, הצליח לפרוץ את מערכי ההגנה הראשונים של הצבא הפיליפינו-אמריקני ולתפוס עמדות שולטות על המדרונות המזרחיים של הר נטיב.

במצב זה העריכו האמריקאים, שהמודיעין שבידם היה די מעורפל, שהיפנים עומדים בפני הצלחה מכריעה. נוכח הערכת-מצב זו הוטלה חט' 45 לאחר צעדה של שלושה ימים, ב- 18 בינואר, להתקפת-נגד בגזרת אחוזת אבוקאי (Abucay). חיילי הגד' ה- 3 יצאו לדרך ותקפו באור יום דרך שדות קני-סוף בגובה של אדם לאחר שאת הארוחה האחרונה אכלו 25 שעות קודם. ללא סיוע-אוויר, ארטילריה, הנדסה או תיאום מתקבל על הדעת עם היחידות השכנות. על אף זאת הצליחו להדוף את היפנים שחדרו בגזרתם ולבסס מערך הגנה על גדת ערוץ נחל בלנטאי (Balantay). חמישה ימים התנחשלו הקרבות כאשר גד' 3 הגן בגזרתו ולא אפשר כל הישג יפני. "סיירי הפיליפינים" חשו שמצבם בכי רע אולם האירועים שבהם הטילו היפנים חטיבת חי"ר אחת בכל פעם אל מול הקורפוס של ווינרייט, התברר מהר מאוד שלפיליפינים ולאמריקנים כשלגד' 3 מחט' 45 חלק נכבד בהישג, עדיין נותרה יכולת לחימה והיפנים ספגו אבדות כבדות.

ב- 19 בינואר, מיצה מפקד בריגדה 65 את כוחו, וההתקפה היפנית נעצרה, אולם חודשה בגזרת הקורפוס ה- 2 בו היו ליפנים הישגים רבים יותר.

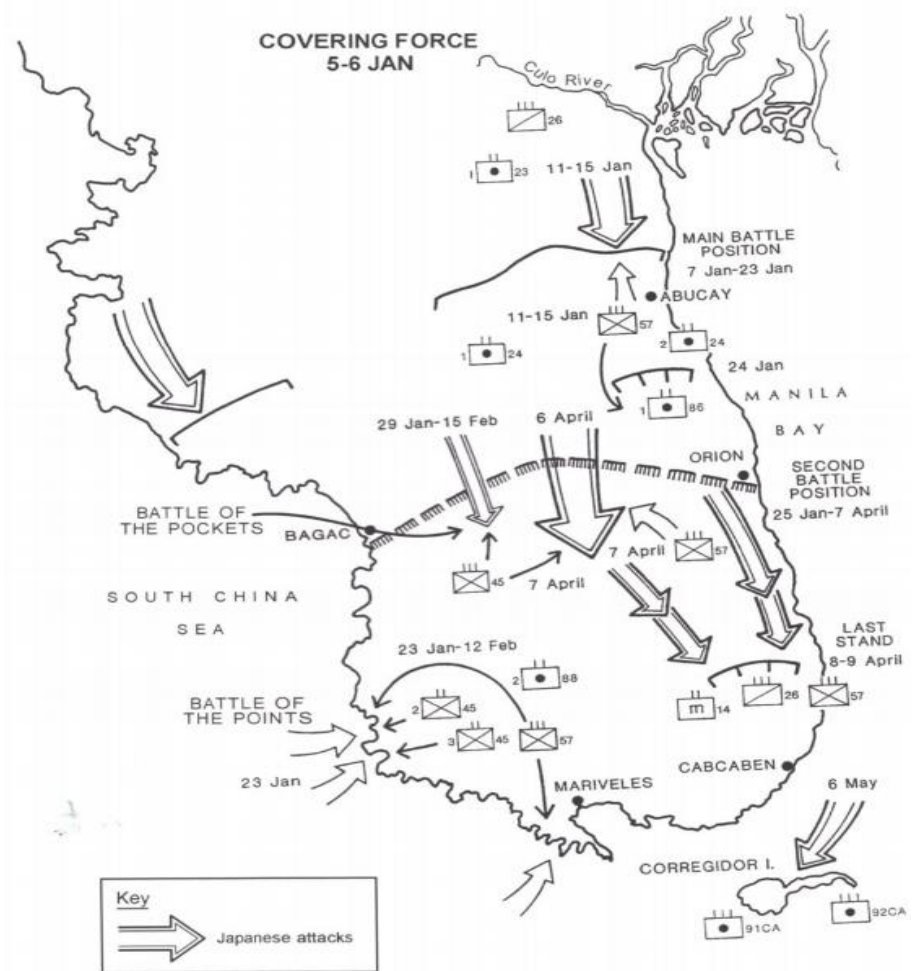
כבר ב־22 בינואר, בעקבות הלחץ המשותף של היפנים משני עברי הר נאטיב, הורה ראש המטה של מקארתור, גנרל סאטרלנד, לכל כוחותיו לסגת לקו חדש לאורך ציר הרוחב באגאק-פילאר (כביש מס' 20) שהשתרע לכל רוחב חצי האי ונשען על הר סאמאט בעורפו. מערך ההגנה הזה בוצר באופן אינטנסיבי מראש, והנסיגה אליו של גד 3 נערכה בימים 24-25 בינואר. הגדוד חולק לשניים כאשר המג"ד, רס"ן סטריקלר מתאם שתי פלוגות חי"ר להשהיית היפנים, ואילו לואיס בסבק הוביל שדרה של המפקדה, התאג"ד הפלוגה המסייעת ועוד פלי חי"ר לשטח ההיערכות הגדודי ולעירומי מזון (אורז) ותחמושת שאמורים היו להמתין להם. גד' 3 שנאמר לו כי ישלחו כלי רכב לניודו נאלץ לבצע לבסוף נסיגה רגלית בצעידה מאומצת שהסתיימה בהצלחה על אף הבעיות הלוגיסטיות החמורות אתם התמודד לואיס בסבק.

היפנים ניסו להבקיע תוך כדי תנועה את הקו החדש ממזרח להר סאמאט, אולם באותה העת הגיעו כוחותיהם לקצה גבול יכולתם לאחר שספגו 7,000 אבדות, מהן 2,700 הרוגים. עוד 12 אלף נוטרלו בגלל מחלות טרופיות שונות (מתוך מצבה של כ-25 אלף חיילים בארמיה היפנית באותה העת). בנסיבות האלה הורה גנרל הומה, מפקד הארמיה ה-14 היפנית, ב-8 בפברואר לעצור את כל הפעולות ההתקפיות.

חודשיים בהגנה – סרן לואיס בסבק מפקד הגדוד

ב-2 בפברואר דווח שמג"ד 3, רס"ן דדלי סטריקלר (Strickler) נעדר בעת סיור בחזית. לאחר יומיים נמצאה גופתו והסתבר שנהרג מפגיעת כדור של צלף בראשו. סרן לואיס בסבק הפך להיות המג"ד במשך חודשיים ימים עד לכניעת הצבא הפיליפיני-אמריקאי בחצי האי בטאן ב-8 באפריל 1942.

The Campaign on Bataan. January - May 1942

באותה העת היה מצבו של צבא בטאן בכי רע: מנות המזון של החיילים קוצצו לחצי (ואחר כך לרבע), והם סבלו חרפת רעב. מצב התחמושת היה אף הוא גרוע, ובמיוחד התחמושת לארטילריה. כמו כן היה מחסור בחלקי חילוף לטנקים ולרכב - מה ששיתק בפועל את יכולת התמרון של הכוח האמריקני.

פיליפיני. לואיס בסבק צריך היה בתנאים בלתי-אפשריים אלו לקיים את לכידות הגדוד והמשך מבצעותו ככח לוחם. בכוח מנהיגותו וסיוע נהדר של הנגדים הפיליפינים המשיך הגדוד לתפקד בכל המשימות שהוטלו עליו במערכת המגננה בחודשיים אלו, בהם קרבות הגנה וביצוע תגבורים ומכות-נגד גזרתיות.

חיילי "הסיירים" מחלצים גופת חייל שלהם בשדה הקרב.

היפנים, עקב ניפוץ אשלותיהם לסיום מהיר של טיהור חצי האי בטאן, עברו להערכת-יתר של עוצמת האויב שעמד בפני קריסה מוחלטת. לאחר חודשיים בהם צברו היפנים תגבורות משמעותיות, חידשו את התקפתם ב-4 באפריל 1942, וזו מוטטה את מערכי האמריקנים והפיליפינים בתוך 24 שעות. 78 אלף לוחמים מורעבים ומותשים, ובהם 20 אלף אמריקנים, נכנעו והלכו לשבי, בהם גם גד' 3 מחטיבת חי"ר 45 של "סיירי הפיליפינים" עם מפקדו, סרן לואיס בסבק.

על לחימתו במערכה על הפיליפינים הוענק לסרן בסבק עיטור "כוכב הכסף" (מקביל ל"עיטור המופת" בצה"ל) וזהו כתב העיטור: "לרס"ן לואיס בסבק הוענק עיטור "כוכב הכסף" על התנהגות למופת וחתירה למגע בעת שרתו כקצין המבצעים של גד' 1 בחטיבת חי"ר 45 של סיירי הפיליפינים" במערכה על בטאן בשנת 1942. סייר תדיר בעמדות הקדמיות ביותר ללא התחשבות בבטחונו האישי, דאג רס"ן בסבק לשפר את עמדות הנשק והחיילים תוך מעורבות אישית בחיזוק ההגנה על מתחם קוינאוואן. פעילותו המופתית ובעיתוי הנכון של רס"ן בסבק ומסירותו ללא התחשבות בבטחונו האישי עומדים

בשורה אחת עם הערכים הנאצלים ביותר של צבא ארה"ב ומסורתו ומשקפים את ההערכה לה הוא ראוי, יחידתו וצבא ארה"ב ככלל.⁵

בשבי היפני

לאחר הכניעה, הוצעו השבויים האמריקאים, בהם סרן לואיס בסבק, במסע של כ- 100 ק"מ ממריוולאס שבחצי-האי בטאן למחנה אוד'ונל שליד מנילה, במה שכונה "מצעד המוות של בטאן". במסע זה נפלו חללים כמה מאות שבויים אמריקאיים וכמה אלפים שבויים פיליפינים. היפנים לא היו מודעים למצבם הפיזי הירוד של השבויים לאחר חודשים של רעב. הם הופתעו ממספרם הרב של השבויים והמערך הלוגיסטי היפני לא היה ערוך לספק מזון ותרופות לעשרות אלפי האנשים שצעדו רגלית צפונה. רכב לא היה זמין אף להסעת הקצינים כיוון שכולו יועד לתובלת גייסות ותספוקת יפנית להמשך הקרב על קורגיידור. על כך יש להוסיף את ההבדלים במנטליות בין השומרים היפנים לשבויים האמריקאים והפיליפינים. כל הסיבות הללו יחד הובילו לכך שבמהלך חצת ימי המסע מתו כ- 500 מהאמריקאים וכ- 1,500 מהחיילים הפיליפינים.

כאשר הגיע לואיס בסבק למחנה אודונל, יחד עם עמיתיו, מצבם הגופני היה ירוד עוד יותר. העדר מזון מספיק ויכולת לטפל במחלות כמו מלריה, דיזנטריה וברי-ברי גבו מחיר גבוה בחיי אדם. התמותה נעה בין 20 ל- 60 שבויים ליום. במשך כששה שבועות בהם שהו לואיס בסבק ועמיתיו במחנה אוד'ונל מתו כ- 1,500 אמריקאים ועוד כ- 5,000 פיליפינים.⁶

בראשית חודש יוני 1942, הובלו השבויים האמריקאים למחנה אחר ליד מנילה בקרבת העיירה קאבאנטואן (Cabanatuan). במקור היה זה מחנה לדיביזיה פיליפינית. גם במחנה זה תנאי התברואה והתמותה ממחלות כמו מלריה, דיזנטריה, ברי-ברי ואפילו סתם מרעב היתה גבוהה. כחמישה חודשים שהה בסבק במחנה זה עד אשר בחודש אוקטובר 1942 החליטו היפנים להעבירו יחד עם עוד כ- 1,500 שבויים למחנות עבודה ביפן. בתקופת השהיה במחנה קאבאנטואן נפטרו עוד 2,100 שבויים.

ב- 7 בנובמבר 1942 הועלו בסבק וחבריו בנמל מנילה על ספינת סוחר ישנה והחלו במסעם ליפן. ב- 11 לחודש הם עגנו בנמל טקאו בפורמוזה. לאחר כמה ימים של פריקת סחורות והעמסתן המשיכה הספינה צפונה וב- 24 בנובמבר עגנו על אדמת יפן.

ביפן, השתנו תנאי השבי באופן קיצוני הן מבחינת היחס והן מבחינת כמויות המזון והמגוון שלו. עדיין זה לא הספיק לגופו הגדול של לואיס אבל זה היה שיפור משמעותי לעומת מה שקיבלו בפיליפינים. השבויים הוסעו ברכבת נוסעים בתנאים מתקבלים על הדעת למחנה טנאגואה (Tanagawa) לעבודה במפעלים באזור אוסאקה.

⁵ <https://valor.militarytimes.com/hero/101439>.

⁶ K. C. Emerson, **Guest of the Emperor**, Florida 1987, p. 27.

AUSTRALIAN WAR MEMORIAL

P04017.045

לואיס בסבק (ראשון מימין) בשבי היפני.

בחודש פברואר 1943 הגיע לואיס בסבק למחנה השבויים זנטסווי (Zentsuji). היה זה המחנה בעל התנאים הטובים ביותר אולי ביפן, עם כי גם בו האוכל לא הספיק לצורכי בן אנוש ובמיוחד באם עבד. ביפנים תרגלו את השבויים בתרגילי-סדר יפנים וכפו עליהם משמעת וניקיון קיצוני כנהוג ביפן. על אף זאת, הקיצוב במזון והמחסור בתרופות גרמו לשיעור תמותה גבוה בקרב השבויים.

בשלהי חודש יוני 1945, לאחר כניעתה של גרמניה ולמעלה משנתיים במחנה זנטסווי החליטו היפנים לסגור מחנה זה ומרבית השבויים האמריקאים הועברו למחנה רוקו-רושי שליד פוקויו. במחנה זה העביר בסבק את החודשיים האחרונים שלו בשבי עד לכניעתה של יפן. במחנה זה השבויים הועסקו בעבודות בשדה באזור. ב-2 בספטמבר נודע להם על כניעת יפן ומפציצי B-29 הטילו להם חבילות מזון ותרופות. מפקד המחנה היפני פנה לבכיר הקצינים השבויים וביקש להסדיר את התשלום שהגיע לכל שבוי על עבודתו ביפן – 50 ין ליום – ששולם להם מחשבונות הבנק שעמדו לרשותם (והם אפילו לא ידעו על כך). הקצינים השבויים החליטו לא לנקום בשובים היפנים וגם לא לפעול נגד האזרחים בסביבה.⁷

ב-9 בספטמבר הגיעה שיירת משאיות מלווה בחיילי צבא ארה"ב לקחת את השבויים שהחלו בדרכם חזרה למולדת, כעבור שלוש וחצי שנים בשבי.

לאחר השחרור – לצנחנים

השחרור ממחנה השבויים בראשית בספטמבר 1945 הביא את סרן בסבק לאחר שלוש וחצי שנים בהן היה כלוא בטיסה חזרה למנילה ולשדה ניקולס, לא רחוק מהמקום בו החל את הלחימה בשנת 1941. בראשית חודש אוקטובר 1945 עלה לואיס על מטוס "דאגלס" DC-4 אשר הטיס אותו לשדה המילטון שליד סן פרנסיסקו ולזרועות משפחתו המצפה. מצבו הפיזי של לואיס היה כה גרוע לאחר השבי היפני

⁷ Emerson, *Ibid*, p. 85.

(שקל 55 ק"ג) שלאחר המפגש המשפחתי אושפז לתקופה של חמישה חודשים בביה"ח בירמינגהם בקרבת ביתו להחלמה והתאוששות.

לאחר החלמתו ושיקומו החליט לואיס להמשיך בשירותו הצבאי, הוא ראה בכך התגברות על הטראומה של השבי היפני ואתגר נכסף. צבא ארה"ב מעוניין היה בשובו לשורותיו תוך לימוד מהנסיון הקרבי שצבר. עם חזרתו לצבא הוענקה ללואי דרגת רס"ן ולאחר סיור בחמישה בסיסים שונים הוא בחר להתעדכן בכל החידושים שנכנסו לצבא ארה"ב בעת שהותו בשבי והלך לקורס קציני חי"ר מתקדם בן תשעה חודשים בביה"ס לחי"ר ב"פורט בנינג". במסגרת הקורס התבקש להכין עבודה בה ניתח את לחימת גדודו במערכת הפיליפינים בחודש ינואר 1942. לאחר מכן עבר קורס צניחה בן ששה שבועות והפך לצנחן מן המניין.

עם סיום קורס הצניחה, הוצב לואיס כמדריך בקורס קצינים ב"פורט ריילי" קנזס. לאחר מכן למד שנה בביה"ס לפיקוד ומטה ב"פורט לונוורט".

בחודש אוגוסט 1949 הוצב לואיס בדיביזיה המוטסת ה-11 ב"פורט קמפבל" קנטאקי. במסגרת זו הוצב כקצין המודיעין של חטיבה מוטסת 511. תפקידו הבא היה קת"ם (קצין לתפקידים מיוחדים) במטה הדיביזיה בתקופת מלחמת קוריאה במהלכה מונה גם, נוסף על תפקידו, כדובר הדיביזיה. שנה וחצי שרת לואיס בסבך בתפקיד זה עת קודם לדרגת לוטננט-קולונל (סא"ל). כאשר סיים סא"ל בסבך את תפקידו בדיביזיה המוטסת ה-11, העניק לו מפקד הדיביזיה, בריגדיר-גנרל ווין סמית (Smith) אות הוקרה מיוחד בדמות גביע עשוי מתרמיל פגז 75 מ"מ עליו מרותכים כנפי הצנחן וסמל הדיביזיה ודברי הערכה: "על שירות חריג ויוצא דופן לקידום ענייני הדיביזיה".⁸

---

⁸ **Clarksville Leaf Chronicle**, Colonel Besbeck, 17 jan 1952.